

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα ὑποχρεωτικῇ:

Ἐτήσια ἐν Κύπρῳ	Δραχ. 10
Ἐξέμνητος	5
Ἐτήσια ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	12
Ἐξέμνητος	7

Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ τῆς γραμμῆς
βλ. 2.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ τῇ Διευθύνσει.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Κεντρικὴ Ὁδός.— Ἀγορὰ Κόκκινου ἀριθ. 26.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου γρ. 2.

Ἐκδόσεις: Ἐκδοτήρια
ΕΦΡΑΙΜ Κ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

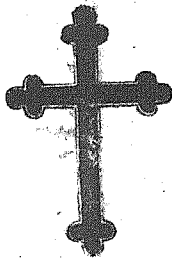
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

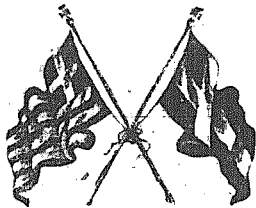
ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

Κροτήσωμεν σήμερον ἁσματικὴν πανήγυριν
καὶ φαιδρῶ τῷ προσώπῳ καὶ τῇ γλώττῃ τρανῶς βο-
ήσωμεν:

«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλό-
γησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος».

ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ λαοὶ ὧσαν τὰς καρδίας δὲν ἐφθειρε τοῦ αἰῶνος ἡ ὀλιστικὴ τύρβη καὶ δὲν ἤμβλυνε τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἡ περὶ τοῦ παχυλοῦ βίου διηνεκής μέριμνα. Οἱ λαοὶ οὗτοι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην θὰ αἰσθάνωνται τὴν ἡδίστην καὶ τερπνοτάτην ψυχικὴν ἀγαλλίαν ἀνενζώντες τὸ ἱερώτατον καὶ ἀγιώτατον σύμβολον τὸν Τιμιόν καὶ πανάγιον Σταυρόν. τοῦ Κυρίου καὶ νοερώς ἀναπολοῦντες τὸ θεῖον καὶ σωτήριον ἔργον Του ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπὲρ πάντας ὅμως τοὺς λαοὺς οἱ Ἕλληνες, ἡμεῖς ὑπερήφανοι καὶ ἀγαλλόμενοι χαίρετίζομεν τὴν τρισέβδοξον καὶ τρισαγίαν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ καὶ μετὰ κατανύξεως βαδιστάτης κλίνομεν τὸ γόνυ καὶ προσκυνούμεν καὶ αἰνοῦμεν τὸ δυσθεώρητον ἡθικὸν ὕψος καὶ τὸ οὐρανόμηκος μεγαλεῖον Του.

Ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς ἀπλὴ πανήγυρις καὶ ἐορτὴ θερησκευτικῇ, ἀλλὰ πολυσήμαντος ἱστορικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀνάμνησις ἐναρμονιζομένη θαυμασίως πρὸς τὰς ἐνδόξους καὶ λαμπρὰς ἡμέρας αἱ διαίγει τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀπὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους.

Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμοῦ Σταυροῦ ἀποτελεῖ νέον ἀδαμάντινον κρίκον συνδέοντα τὴν μακρὰν σειρὰν μεγάλων καὶ λαμπρῶν κατορθωμάτων ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τῶν νέων καὶ ἐνδόξων ἔργων καὶ ἀγώνων τῆς φυλῆς ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἀνεβίωσαν παλαιοὶ καὶ ἐνδόξοι χρόνοι καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χωρῶν, ὅπου ἡπλοῦτο τῆς δουλείας ὁ σκοτεινὸς ζόφος καὶ κατέπνιγε πᾶσαν πνοὴν ὁ ἐφιάλτης βαρβαρίου καὶ ὠμῆς τυραννίας ἐπὶ αἰῶνας μακροῦς, ἀνέτειλε τὸ ἱερὸν καὶ γλυκὺ καὶ θεσπέσιον φῶς τοῦ Σταυροῦ, τοῦ ἐπιφανέστερου εἰς τὸν ἱσαπόστολον καὶ θεόκερτον Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν.

«**Εὐν τούτῳ νίκῃ**» ἦτο τὸ οὐράνιον παράγγελμα πρὸς τὸν ταλαντεύμενον καὶ αἰωρούμενον Στρατηλάτην μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ καινοῦ κόσμου, τὸν ἀτενίζοντα ἐναλλὰξ μετὰ δισταγμοῦ καὶ ἀγωνίας τὸ περιδῶρον Καπιτώλιον καὶ τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν. Ἐκεῖ ὑψώθη τὸ ἱστορικὸν μεγαλεῖον ἐνὸς μεγάλου λαοῦ κατακτῆσαντος τὸν κόσμον καὶ ἐπιβαλόντος τοὺς νόμους καὶ τὴν θέλησιν. του εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἐδῶ ὑψώθη τὸ ἀποτρόπαιον ὄργανον ἀτιμωτικοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ ὁποῦ αἱ ἁμαρτίαι τῆς ἀνθρωπότητος καθήλωσαν τὸν Θεάνθρωπον. Ἐκεῖ ἀντήχουν ἀκόμῃ τῶν πολεμικῶν θριάμβων οἱ ἐνθουσιώδεις ἀλαλαγμοί, καὶ ἐδῶ ἀσθενὴς καὶ ἀίματος ὡς ψιθυρὸς θνήσκοντος ἀπέμενεν ἡ ἀλήχησις ἐσχάτης πνοῆς ἀρθροῦσης μυστηριώδη ἐπιφάνησιν «**Τετέλεσται!**».

Ἐκεῖ τὸ ἀνθρώπινον μεγαλεῖον ἀπολάμπον διήν τὴν αἴγλην καὶ τὴν δόξαν τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας, ἐδῶ ἡ θέα τῆς ἀγωνίας, τῆς ταπεινώσεως, τῆς ἐσχάτης ἀδυναμίας, τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ὑπερτάτης αὐτοθυσίας «**Ἡλί, Ἡλί, Λαμὰ Σαβαχθανή!**»

Οἱ Ρωμαῖοι λεγεῶνες γαυριῶντες καὶ ἀγέρωχοι παρατάσσονται ὑπέρροπλοι κατὰ τῶν πρώτων καὶ ἀσθενῶν χριστιανικῶν δυνάμεων τοῦ Κωνσταντίνου καὶ πρὸς τὸ παράδοξον καὶ μυστηριώδες σύμβολον τοῦ Σταυροῦ ἀντιτάσσουσι τὸν αἰῶνα ἡδὴ ὑπερήφανον καὶ νικηφόρον αἶτόν. Ἡ τύχη τοῦ κόσμου θὰ ἀποφασισθῇ ὑπὸ τῆς τύχης τῆς ἐπιχειρήσεως συγκρούσεως τῶν δύο στρατιῶν τοῦ παλαιοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐν τῇ γενέσει καὶ διαπλάσει διατελοῦντος χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἡ πρώτη πολεμικὴ νίκη περὶ Τουρῖνον ἀτετέλεσε τὴν ἀφειρητὴν μεταβολὴν τῶν τοῦ κόσμου. Ἡ δευτέρα ἔξωθεν τῆς Ρώμης νίκη τοῦ Σταυροῦ κατὰ τοῦ αἵτου ἀπετέλεσε τὸν ὁριστικὸν θρίαμβον τοῦ χριστιανικοῦ κατὰ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου, καὶ τὸ σύμβολον τοῦ μαρτυρίου, τῆς ταπεινώσεως, τῆς αὐτοθυσίας ἀπὲρ σύμβολον κραταιᾶς καὶ ἀνίκητου δυνάμεως καταλυούσης τὴν τυραννίαν καὶ ἐλευθερούσης τοὺς δουλεύοντας λαοὺς.

«**Τούτῳ τῷ σωτηριώδει σημείῳ, τῷ ἀληθεῖ ἐλέγχῳ τῆς ἀνδρείας τὴν πόλιν ὤμων ζυγοῦ τυραννικοῦ διασώθεισαν ἡλευθέρωσα...**» ἐπέγραψεν ὁ Νικητὴς Κωνσταντῖνος ὑπὸ τὸ σταυροειδὲς δόρυ Του ἀνακηρύττων τὸν Σταυρὸν ὡς ἔμβλημα τῆς ἀληθοῦς ἀνδρείας κατὰ τῶν τυράννων καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν. Ὁ ἔσχατος ψιθυρὸς τοῦ Θεανθρώπου γιγαντοῦται εἰς οὐρανίαν βροντὴν κηρύττων εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ πάντων τῶν τυράννων. Ἡ ἡθικὴ δύναμις τοῦ Σταυροῦ θωρακίζει τὰς χριστιανικὰς στρατιάς καὶ ἐλαύνει αὐτὰς ἀπὸ νύκτας εἰς νύκτα, καὶ ἀντὶ τοῦ σημείου ἀναζητεῖται αὐτὸς ὁ Σταυρὸς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Βασιλομήτορος Ἑλένης, ἵνα ἐπαναφέρει τὴν γαλήνην ἐν τῷ κλυδωνισθέντι οἴκῳ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ὑψώθῃ ὑπὲρ πᾶν ἅγιον καὶ θεῖον ἔμβλημα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ Σταυρὸς ἀποβαίνει τὸ ἀήττητον τρόπαιον καὶ ὁ ἀπροσμάχητος θυρεὸς καὶ τὸ ἐνθεον σκήπτρον τῶν Βασιλέων, τῶν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀγωνιζομένων, καὶ τὸ ὀρμητήριον καὶ τὸ ἔρμα τοῦ νέου κράτους τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἡμερώσεως ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὑπὸ τὸν Σταυρὸν καὶ ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ ἀγωνίζεται ἡ διὰ τοῦτου ἰδρυθεῖσα Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἡ βαστάσασα τὸν Σταυρὸν καὶ μαρτυρήσασα ὑπὲρ τοῦ κράτους αὐτοῦ, αὕτη ἀνέλαβεν αὐτὸν καὶ ἀνέδειξε τροπαιοφόρον κατὰ πάντας βαρβάρους καὶ ὠμοὺς λαοὺς. Ὁ Σταυρὸς ἀποβαίνει διὰ τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὄργανον τῆς ριζικῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ ἀναμορφώσεως τῆς πολιτείας, τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου.

Ἀνευ τοῦ Σταυροῦ ἐφαίνετο ἀνέκωνος νὰ ζήσει ἡ φυλὴ ἡμῶν καὶ μετ' αὐτῆς ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης, καὶ δεῖ ἀνρηπάγῃ οὗτος ὑπὸ τῶν πυρολατρῶν στρατῶν τοῦ Χοσρόη ἐφαίνετο ἐκλείπουσα καὶ ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία μετ' αὐτοῦ.

Ἀδύνατος καὶ ἀνίκανος φαίνεται ἡ Κωνσταντινούπολις ν' ἀποκρούσῃ τοὺς πάντοθεν ἀπειλοῦντας αὐτὴν βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ τὸ χριστιανικὸν κράτος ἐπὶ μικρὸν ἀμῆσαν φαίνεται κλονούμενον ὑπὸ τὰ πλήγματα αὐτῶν.

Ἐλλείπει ἀπ' αὐτοῦ ἡ δύναμις τῆς πίστεως, ἐλλείπει τοῦ Σταυροῦ ἡ θέα ἔμπνευσις, ἐλλείπει τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως ἡ ὑπερτάτη χριστιανικὴ ἀρετὴ, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος τὴν σωτηρίαν τοῦ Κράτους διαβλέπει μόνον ἐν τῇ ἀναγεννήσει τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀκατανίκητου ἡθικῆς δυνάμεως ἣν ἐμβάλλει αὕτη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πολεμιστῶν. Ἀναλαμβάνων διὰ τοῦτο τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα κατὰ τοῦ γαυριώντος Χοσρόη προσέρχεται καὶ προσπίπτει ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ὡς ταπεινὸς καὶ ἡττημένος πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Σωτήρος δεόμενος:

«**Δέσποτα Θεὲ καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς ὄνειδος τοῖς ἐχθροῖς Σου διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἀλλ' ἐπιβλέψας ἐλέησον καὶ τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν Σου νίκην δὸς ἡμῖν. ὅπως μὴ κληθήσονται οἱ ἀλάστορες κατὰ τῆς σῆς κληρονομίας ἐπαιρούμενοι**» καὶ ἀπερχόμενος κατέλιπε τὴν Πόλιν εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεομήτορος πεποιθὼς ὅτι διὰ τῆς πίστεως θὰ καθίσταντο ἱκαναὶ αἱ ἀσθενεῖς ἐν αὐτῇ δυνάμει νὰ ἀποκρούσῃσι πάντα κίνδυνον.

Ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἡρακλείου ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῆς Αὐτοκρατορίας του ἔφευρεν ὅλον τὸ ἡθικὸν ὕψος καὶ τὴν ἡθικὴν δύναμιν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Κωνσταντίνου κατὰ τῆς εἰδωλολατρικῆς Ρώμης, τὴν ὀλὴν ἀδυναμίαν ἣν ἔχουσα πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἡ αὕτη νίκη, νίκη ὑπέρροχος, νίκη σωτηριώδης διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐπέστησε τὸν ὄντως εὐσεβεῖ καὶ ἀληθῶς ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σταυροῦ ἀγῶνα. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Θεομήτωρ ἀνασῶζονσι τὴν Πόλιν ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Βουλγάρων καὶ κλήρος καὶ λαὸς καὶ ἡ περίδοξος Πόλις ἄδουσι

«**Τῇ Ἐπερμάχῳ Στρατῆγῳ τὰ νικητήρια ὡς λυτρωθεῖσαι τῶν θείων εὐχαριστήρια**»

ἐνφ' νικηφόρος ὁ Ἡράκλειος ἐπανάγει τὸν Σταυρὸν μακρόθεν καὶ παραγγέλλων γράφει: «...Ἀλειτουργεῖτε τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, ὅτι Χριστὸς κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἕως γενεᾶς καὶ γενεᾶς ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Εὐφρανθήτωσαν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ καὶ τερφῆθω ἡ θάλασσα καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς...»

Τὸ ἐνδοξότατον καὶ ὑψιστον τρόπαιον τῆς ἐπταετοῦς ἐκστρατείας του, τὸν Τιμιόν Σταυρὸν ὑψώσαντο Ἡράκλειος καὶ πᾶν λαὸς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἡ Ἑλληνο-χριστιανικὴ οἰκουμένη ἔψαλεν αὐτῆς τὸν ἐπινίκειον ὕμνον «**Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου...**»

Ἐπὶ τὴν αἰώναν ταπεινώσεως καὶ δουλείας μακρᾶς ἐπὶ τὴν φυλὴν ἡμῶν διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῆς, καὶ ὅτε συνετελέσθη ὁ ἔξαγγελος ἐν τῷ αἵματι τῶν σφαγῶν καὶ διὰ τῶν δακρύων αὐτῆς, ὡς ἐμβλημα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς παλιγγενεσίας ἀνέλαβεν αὐτὴ τὸν Σταυρὸν καὶ ὑπὲρ τοῦ Σταυροῦ ἀπεδύθη εἰς τὴν γαλαντομαχίαν τοῦ 1821 ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπηλλάγη μὲν συντεταγμένη ἄλλ' ἐνδοξος καὶ τετιμημένη.

Νέοι ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐπεκρεμάσθησαν κίνδυνοι οὐ μόνον κατὰ τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐκείθεν, ὅθεν αὐτῶν αὐτὴ δεινὰς ὑπέμεινε συμφορὰς. Τοῦρκοι καὶ Βούλγαροι κοινὸν κατ' ἡμῶν καὶ ἀσβεστον τρέφοντες μίσος φυλετικὸν καὶ ἱστορικὸν ἐπεβουλεύθησαν αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν καὶ ὡς κράτους καὶ ὡς ἔθνους καὶ ἐπεβάλλετο ὁ ὑπὲρ πάντων ἀγὼν.

Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἐν τῷ ὑπεράνω κινδύνῳ περιελθοῦσα τὴν δύναμιν καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς εὗρεν εἰς τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος. ἀνέλαβε καὶ αὐτὴ τὸν ὑπὲρ Πίσσεως καὶ Πατρίδος ἀγῶνα τῶν προγόνων καὶ τῶν πατέρων αὐτῆς καὶ κατ' ἐμπνευσιν ἐθνικὴν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στρατιῶν αὐτῆς εὐρέθη πάλιν ἡ Κωνσταντῖνος, καὶ αὐτὸς φέρον τὸ παλαιότατον ἐμβλημα «**ΕΝ ΤΟΥΤῳ ΝΙΚΑ**».

Ἐκ Πειραιῶς ἀπέπλευσεν, ὡς ὑπὸ τὸν Κρίστον ἄλλοτε, ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ἀπὸ τῶν ὑπορειῶν τοῦ Ὀλύμπου ἐνέβαλεν ἀκάθεκτος ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἰς τὴν περὶδοξάν ἄλλα καὶ πολυπαθεστάτην Μακεδονικὴν χώραν καταγώνων καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν περιφανεῖς νίκας καὶ ἐγείρον νῆα καὶ λαμπρὰ τρόπαια κατὰ βαρβάρων ἐχθρῶν.

Ὁ Σταυρὸς καὶ πάλιν ὡς πνευματικὸς ἥλιος ἐφώτισεν τὸν ἐνδοξὸν δρόμον τῆς Ἑλληνικῆς στρατιᾶς καὶ ὡς θεῖα φλόξ ἐξεπύρωσε τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς. Ἀνεωόθησαν μεγάλα καὶ περδοξα τρόπαια, ἐπανήλθον ἐνδοξοὶ καὶ περιλαμπροὶ ἡμέραι ἐθνικαὶ καὶ μεγάλα ὀνόματα καὶ τόποι ἱστορικοὶ περιεβλήθησαν καὶ πάλιν νέαν δόξαν, καινὴν αἰγλήν καὶ νέον μεγαλεῖον. Τοῦρκοι καὶ Βούλγαροι ἀλλεπαλλήλως κατετροπώθησαν καὶ συνετρίβησαν ὑπὸ τοῦ ἀπαράδειγματου ἡρωϊσμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ **Στρατηλάτης Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος** ἀνεμίμησε τὴν μεγάλην καὶ βαρεῖαν ἐθνικὴν κληρονομίαν ὑπὲρ ἧς ἠγωνίζετο, καὶ ὁ Σταυρὸς καὶ τὸ ἐμβλημα «**ΕΝ ΤΟΥΤῳ ΝΙΚΑ**» ἐνέβαλον εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεράσπασιν αὐτοθυσίαν τὸν ὕψιστον ἡρωϊσμόν καὶ ἀνεδείχθη τελειὸς ἀξίος καὶ τῆς οὐρανίας Πίσσεως τὸν καὶ τῆς μεγάλης καὶ ἀθανάτου Πατρίδος τὸν.

Τὰ γαλανὰ κύματα τοῦ Ἑλλήσποντου ἐπαναλαμβάνουσι τοὺς παλαιούς ναυτικούς παιᾶνας καὶ πυροῦνται ὁρῶντες περὶ τὸν Ἑλληνικὸν Στόλον-αἱ ἀρχαῖαι γνώριμοι τοῦ Νηοῦς θυγατέρες, ἐνῶ αὐλεῖ θουρίους ὁ μέγας Πάν ἀνὰ τὰς χώρας τῶν Πιερίδων Μουσῶν καὶ τὸ μυστηριώδες καὶ θεῖον σύμβολον, ὁ Σταυρὸς κοσμεῖ μετὰ πένθους ὑπερηφάνου καὶ ὑψηλοῦ ἀδάνατα καὶ ἐνδοξα κεινοτάφια ἀπαρχαίων ἡρώων.

Ἡ Δόξα, ἡ γηρία τῆς Ἑλλάδος θυγάτηρ, μεγάλας πάλιν ἀνέπτυξε τὰς δέλτους αὐτῆς ἵνα χαράξῃ εἰσὲς ποτε σελίδας λαμπρᾶς, καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ ἠύρνε τὰ δάπτυχα αὐτῆς ἵνα μνημονεύῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νέα νῆφρ ἐνθῶν μαρτύρων καὶ ἡρώων ὑπὲρ τοῦ παντίμου ὀνόματος Αὐτοῦ καὶ τῆς Βασιλείας Του ἐπὶ τῆς Γῆς.

Διὰ ταῦτα, ὦ Πανελλήνιε, ὑπὸ τὸ ἱερὸν καὶ γλυκὺ φῶς τοῦ ἀειζῶνου καὶ παναγίου Σταυροῦ, ὑψουμένου ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην πᾶσαν:

»Κροτήσωμεν σήμερον ἀσματικὴν πανηγύριν καὶ φαειρῶ τῷ προσώπῳ καὶ τῇ γλῶττι τρανῶς βοήσωμεν:

«Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου νίκας τοῖς εὐσεβεῖς κατὰ βροχίων δωροῦμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολιτεύμα», καὶ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κηρύξωμεν σήμερον ὅτι «Σταυρὸς ὁ φύλαξ πίστεως τῆς Οἰκουμένης, Σταυρὸς ὁ ὠραϊότερος τῆς Ἐκκλησίας, Σταυρὸς Βασιλεὺς τῶν κρατείων, Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα, Σταυρὸς Ἀγγέλων καὶ Ἑλλήνων ἡ δόξα!»

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐπὶ τὸν Αὐτοκράτορα Μαξέντιον ἡγούμενος στρατιᾶς ἐκ Χριστιανῶν τὸ πλεῖστον ἀποτελούμενος καὶ κατὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ἀλβανῶν γινόμενος ἐν τῇ ἀσπληνῇ ἀπικαλούμενος τοῦ Ὁσίου τὴν βοήθειαν, εἶδεν ἐν τῇ οὐρανῇ ὑπὸ τῶν ἡλίων μεσουρανοῦντα Σταυρὸν φωτίζον ἔλκον καὶ φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν «**ΕΝ ΤΟΥΤῳ ΝΙΚΑ**». Τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς θεῖον παράγγελμα ὑπολαβὼν κατέστηρεν ἐμβλημα καὶ σημαῖαν τοῦ ὁ εὐσεβὲς στρατηλάτης. Κατὰ τὸ ἀνω ἄκρον δόρατος περιχρῶσαν σχηματίζον σταυρὸν προσήλθε στέφανον χρυσοῦν καὶ ἐντός τοῦ κύκλου κατὰ τὴν κέντρον αὐτοῦ ἐτίθησαν τὰ δύο ἑλληνικά στοιχεία X καὶ P ἐν συμπλέγματι, ἕτινα ὕστερον ἔφερον ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἐπὶ τῆς πρυμναλίας αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἀγκυραίου κέντρου τοῦ Σταυροῦ ἐξήστῃ δόξῃ τετραγωνικὴ πορφυρὰ καὶ διὰ τιμαλφῶν καὶ λαμπρῶν λίθων παποικιλιμένη καὶ κατὰ τὸ μέγεθος αὐτῆς ἀπαικίζοντο τὸ οὐρανόφρον σημεῖον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς, καὶ τὴν νέαν ταύτην σημαῖαν ἐπωνόμασε «**ΑΒΑΡΟΝ**», ἀγνώστον ἐπὶ πᾶσιν τὴν λέξιν λαβόν.

Τὸ δόρατος τοῦτο ὁ Κωνσταντῖνος ἔφερον ἐπὶ κεφαλῇ τῆς στρατιᾶς καὶ καταπολεμῶν καὶ καταβαλὼν τοὺς εὐθολοτάτους ἀντιπάλους του καὶ μέγας αὐτοκράτορ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἀναδείχθη. Ταῦτα περὶ τὸ 319 μ.χ. τῇ 885 ἡ μῆτηρ αὐτοῦ Ἑλένη μετέβη εἰς Ἱερουσόλῃμ εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν καὶ ὅπως ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐν μεγάλῃ θερητικῇ πομπῇ. Βραδύτερον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 7ου αἰῶνος μ.χ. οἱ Πέρσαι πυροῦντες ἐπὶ τὴν Ἱερουσόλῃμ τὸν Τιμὸν Σταυρὸν, ἐν μετὰ μεγίστων τιμῶν ἔδωκαν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει θρόνων τοῦ καὶ ἐν ἑαυ. τοῦ 629 ὁ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς καὶ μέγας στρατηγὸς ἔφερον τὸν Τιμὸν Σταυρὸν εἰς Ἱερουσόλῃμ καὶ τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου ἐπέστη τῆς πρώτης ὁψέως ἐτέλεσαν ἐνμεγίστη λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τὴν δευτέραν θύωσιν τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς χριστιανικῆς πίστεως διὰ τοῦ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἀνασώθεντος πατριάρχου Ζαχαρίου.

Ὁ Κωνσταντῖνος ΙΒ' ὡς ἐμβλημα τῆς ἐνδόξου καὶ νικηφόρου ἐκστρατείας κατὰ τοὺς ἀλλεπαλλήλως βαρβάρους ἐχθροὺς ἔφερον τὸ ἐμβλημα τοῦ Κωνσταντῖνου Α' τοῦ Μεγάλου καὶ νικητοῦ καὶ κατατροπώσεως ἀφροτέρους γονυκλήνης καὶ γυμνῶς παντὸς κόσμου Βασιλικὸν ἡγχαρίστηρα τὸν θεὸν τῶν Ἑλλήνων Αὐτοκράτορα καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τῇ 1013 ἐν τῇ Μητροπολετικῇ ναφ τῶν Ἀθηνῶν.

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἐν προγενεστέρῳ φύλλῳ αὐτῆς ἡ λευκωσιτικὴ «Πατρίς» διεβεβαίοντο τὸ ἀνησυχῶν Κοινὸν ἐπὶ ἑκτῇ προσεχῇ ἐπανάθῃ καὶ συγκεντρώσει τῶν ἀρμόδιων προσώπων θὰ ἐπελαμβάνοντο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, καὶ διὰ τούτων ἠνέον βεβαίως τὴν συγκεντρωτικὴν συνάλησιν ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατατεθέντος σχεδίου τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπὶ ἐργασίᾳ καὶ διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἀκριβῶς, ὅτε ἐμελλε νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὴν τελευταίαν δὲ αὐτὴ ἀπέτειλε καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐργων τῆς Συνελεύσεως.

Ὁρελόμενα δὲ ἐμολογούμεν ἐπὶ μέλει τὸ σημεῖον, ὅπου ἡ ἐργασία διεκόπη, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι τῆς Συνελεύσεως μετασχόντες κλήρικαι οὐ μόνον οὐδὲν πρόβλεψαν πρὸς κοινὴν εἰς τὴν πρόσθεν τὴν ἐργασίαν τῆς Συνελεύσεως ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πεντάμηνον ἔλκον ἀνεμῶν συγκεντρωμένοι ἐκ Λευκωσίων τὴν ἐπανάληψιν τῶν διακοσίων ἀνεμῶν σπουδαίου λόγου ἐργασιῶν. Τὴν εὐθύνην τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν ὑπέχει μετὰ τοῦ σημείου τούτου τὰ κατὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως. Ἀρχαῖοι μὲν ὡς καὶ ἀναγκαῖον κατὰ τὸν Ἀρχιερέων, διότι ὡρελόμενα αὐτοὶ νὰ ἔχουν τὴν πρωτοβουλίαν ἐν τῇ ἀναρρυθμίσῃ ἀντὶ καὶ ἀντὶ τούτου ἀπαρτίζονται καὶ ἀποσύνθετον περὶ παντὸς ἄλλου μεριμνῶντες ἢ περὶ τοῦ ὅψιστου δι' αὐτοὺς καὶ τὸν τόπον ζήτηματος.

Ἡ «Πατρίς» ἐντούτοις ἐδήλον πᾶσιν λαβούσα ἀφορμὴν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ διακοσμήσῃ τὴν στήν αὐτῆς, ἢν ἡμεῖς τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ παρεγγύχαμεν.

Ἐξενόθημεν ὅμως δι' ὅσα γράφει περὶ τῆς ἐνστάσεως καὶ σηματοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος καινὰ καὶ δυσμενέστατα.

Ἐπειδὴ γὰρ ἐπὶ τῇ «Πατρὶς» νὰ κατανοῶμεν ἐπὶ βαρύτερα εἶναι τὰ ἔκτα καὶ γενναῖα ἐργασίαν ἀπαιτεῖται, ἵνα παρασκευασθῇ ἑλὼν λόγους ἀνθρώπων. Σήμερον ἐν ἡμετέροις φρονήσι τοῖς πλείστοις εἰς ἡμᾶς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα νὰ ἀνεμῶν τὴν κοινωνίαν ἡμῶν. Λέγονται δὲ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἐννοεῖται τὴν διακοσμίαν τοῦ οἰκονομικοῦ μέρους, τὴν διαρρυθμίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἐπειδὴ γὰρ γινώσκοντες μὴν ἀπορρίπτειν τὸν μὲν μὲν τὴν ἀλλοτρίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ αὐτὴν τὴν γὰρ ὡς καὶ, ἥτις παρέχει δύο λέξεις σημασίας καὶ

περιχοῦσας πολλὰ περιστάσεις ἢ ὅσα ἐπιπολαῖ παρεχόμενα, διότι οὐκ ὅπως ἐσχεματίζον ἐν τῇ «Πατρὶς» ἡμῶν ἢ ἐννοία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἐννοεῖται δὲν εἶναι νέον ἐν Κύπρῳ, χρονολογούμενον ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῶν χρόνων τῆς ἀγγλ. κατοχῆς, καὶ πάντοτε ἐδωροῦνται καὶ ἐμελετῆθη ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς ἀπόψεως αὐτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς οἰκονομικῆς διαρρυθμίσεως τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐξήρτηται κυρίως καὶ ἡ ἐλὼν ἀνθρώπων αὐτῆς. Ἐφ'ὅσον ἐλλείπουσιν ἢ διατίθενται κακῶς καὶ ἀνωφελῶς αἱ πρόσδοσι ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας κτημοσύνης καὶ μεγάλῃ ἐπικρατεῖ παρὰ τῇ Κοινῇ δυσπιστία πρὸς τὴν διαχειρίσιν αὐτῆς, ἀφαίρεται πᾶσα βελτίωσις καὶ ἀνορθώσις ἐλπίς. Ὁ μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς Πολιτείαις ἢ ἀνθρώποις ἤρετο πάντοτε ἐπὶ τὴν οἰκονομικὴν, διότι πάντοτε ἰσχυρὸν τὸ τοῦ Δημοσθένους «**Δεῖ δὲ ἡλικίαν καὶ ἀνεμῶν οὐδὲν ἐστὶ τῶν θεῶν γενέσθαι**».

Ἀλλὰ καὶ διηγεῖται ἀπετέλεσε σκανδαλὸν μεταξὺ ποιμένων καὶ ποιμνίου τὸ οἰκονομικὸν ἢ χρηματικὸν ζήτημα, καὶ ἐφ'ὅσον δὲν ἀφαιρῶν ἢ περὶ αὐτὴν τὸ σκανδαλὸν, ἢ Ἐκκλησιαστικὴ ἀνθρώποις θὰ παραμείνῃ πόσις εὐσεβῆς.

Πρὸς τὸ Κοινὸν γὰ πράγματα πρέπει νὰ λέγονται καθάρᾳ καὶ σαφῇ ἀνεμῶν διπλωματικῶν ἀμφιλογιών, καὶ ἢ στήν ἐπὶ σπουδαιότητα ζήτημα ἀντὶ νὰ διευκρινίσῃ καὶ σαφηνίσῃ ταῦτα, τὰ σκοτίζει καὶ τὰ συγχέει, παρὰ τὴν κοινὴν γνώμην.

Τὰ βελούτερα ἔλκον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν θεραπεύονται διὰ γενναίας ἐγγεληφείας ἀλλὰ διὰ σταθερὰς καὶ μεθοδικῆς θεραπείας πρέπει καὶ μετὰ παρηγορίας καὶ εὐκαιρίας νὰ καταδεικνύονται τὰ ἔκτα ταῦτα, ἄλλως γεννάται κίνδυνος παρεξηγήσεως.

Ὅπου τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν πράγματα κατήντησαν, οὐδεὶς εὐκαιρῶς ἐνδοκίμενος θὰ διεφάνει καὶ πρὸς τὰ ἀκρίβεια μέτρα διὰ τὴν ἐπιζητούμενην ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπάρχει φόβος ἐπὶ οὗτω σύγχυσις μόνον καὶ παραχρῆμα ἡ δόξαισι γενεῖται καὶ μακρὸς καὶ πολὺς χρόνος ἐπὶ μάταιον.

Πρώτισται πάντων εἶναι ἀνάγκη νὰ γένωνται καταφανεῖς εἰς πάντας ἀπαιτήσεις προσδοκίαν τῶν τῶν Ἀρχιερεῶν, ὁρῶν, τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ πατρῶν τῶν ἐνοριακῶν καὶ κοινοτικῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ ἐξερεθῇ ὁ ἀσφαλιστὸς τρόπος τῆς ἐνέμου καὶ χρηστῆς διαχειρίσεως, τούτων καὶ τῆς ἐλπίς ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων τού-

των νὰ ἐπιδικωθῇ ἡ ἐλὼν ἐκκλησιαστικὴ ἀνθρώποις.

Ὅταν μόνον καὶ αἱ κοινότητες πᾶσαι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ ἐν τῇ φιλοφροσύνῃ αὐτῶν θὰ εἰσφέρουσι προθύμως τὰς καθιερωμένας εἰσφορὰς αὐτῶν πεποιθῆται ἐπὶ καταθέσθαι αὐταὶ ὑπὲρ ἱερῶν καὶ κοινοφελῶν σκοπῶν.

Παρὰ τῶν Ἀρχιερέων, ἀπληλαγμένων τῶν οἰκονομικῶν καὶ χρηματικῶν φροντίδων, ἔντικειμενον ἔλκον εἰς τὴν πνευματ. ἀποστολὴν αὐτῶν, θὰ ἀξιώσωμεν ὅπως ἀφαιρῶνται εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ πρὸς αὐτὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ θερηκευτικῆς παιδείσεως τοῦ λαοῦ.

Τότε θὰ εἶναι καιρὸς νὰ κρινώμεν καὶ ἀποφασίσωμεν περὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν βελούτερων ἔλκων ἀντὶ, ἐν ἡθελον φανῇ γαργαρινῶν καὶ ἀνίστα, νὰ θεραπευθῶσι διὰ γενναίας καὶ ἀποφασιστικῆς ἐγγεληφείας.

Ὅταν νομίζωμεν ἐπὶ ἀπὸ δὲ ἡδὴ ἐλὼν ἐδωροῦνται καὶ ἡννοῦνται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐμελετῆθη καὶ ἀποφασισθῇ ἡ ἐριστικὴ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προαγμάτων διαρρυθμίσεως.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς θεῖον ἱδρυμα παραμείνῃ ἀλλοτρίως ἐδωρα καὶ ἀσάλευτος ἐν τῇ ἀγιοτήτῃ καὶ ἐρετήτῃ αὐτῆς, ἀλλὰ τὰ τῆς διοικήσεως αὐτῆς τῆς νοσοῦσιν νόσον δεινὴν, καὶ τὴν νόσον αὕτη πρέπει νὰ πολεμηθῇ ἀποτελεσματικῶς δὲν βλέπομεν ἐλὼν ἐπὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἄλλων θεραπεύων ἐμὴν τὴν πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ αὐτὴ ἀπαιτεῖ δαπάνας καὶ δαπάνας πολλὰς, καὶ πρὸς τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖα τάτῃ καὶ ἀπαραίτητος ἡ οἰκονομικὴ πρῶτον ἀνθρώπων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, εἰς ἣν καὶ ὁ λαὸς οὐμῶν ἐσμέν βεβαίον ἐπὶ θὰ συντελέσῃ πρῶτως, πεισθεὶς ἐπὶ αἱ χρηματικαὶ θυσίαι τοῦ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν πρόδον καὶ ἀνύψωσιν τῶν.

Δὲν πιστεύωμεν δὲ ἐπὶ τὴν ἀνθρώπων ταύτην θεωρεῖ τις ὡς ἔργον καὶ καθήκον μὲς μερίδος, διότι τούτῳ θὰ περιεπλεῖται μετὰ τὴν ἐλὼν ἐπὶ αὐτῇ ἄλλως ἐπὶ μετὰ τῶν μεριῶν μετὰ τὴν ἐλὼν καὶ ἐμπρακτοῦς συνεργασίαν ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐλὼν ἐγγεληφείας τὸ μετὰ τῶν χρόνων καὶ ἐπὶ ἀνὰ παρανομήσιν καὶ παρεξηγήσεσιν, καὶ ἀνεμῶν τῶν σπουδαίων διαφωνιών καὶ διπλοῦσιν νὰ ἐπιδιωχθῇ ἀσφαλὴς καὶ ἀποτελεσματικὴς ἀπὸ κοινῆς καὶ ἐπὶ κοινῇ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ καὶ μετ' αὐτῆς ἡ κοινωνικὴ ἀνθρώπων παρ' ἡμῶν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΚΥΠΡῳ

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.)

IV

Τὴν καθ' ὅσον, ἐρωτῶμεν, ἡ Ἀγγλία διὰ τῆς κατοχῆς τῆς Κύπρου. Σχεδὸν οὐδὲν πλὴν τῆς προαγωγῆς τῆς πανελληνικῆς ἰδέας. Παρ' ὅσας ἐλκὴς ὠφέλειαι ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυβερνήσιν, οἱ Κύπριοι παραμεινῶσι πρὸς πείσιν «Ἑλληνες καὶ ἐνε ἀδελφικῶν», ἐκτερεῖται τοῦ παρινοῦ συρροῦ, τῆς ποδηκείας καὶ τῆς ποδοσφαίσεως, πρὸς πάντα ἐνισμὸν.

Ὁ λαὸς τῆς χώρας παραμείνῃ τὸ τε ἡθὸς καὶ τὴν περιβολὴν πιστὸς εἰς τὴν παράδοσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μετὰ τὴν κοινωτικὴν τάξιν ὁ Κύπριος «Ἑλληνας» ἀγωνίζεται ἐπὶ τῆς Ἑλληνικότητος αὐτοῦ. Ὁ Ὀμηρος τυγχάνει σπουδαίου ἡδὴ ὁ Διογένης καὶ ἡ Ἐκκλησία ὡς φρουρὸς τῆς πανελληνικῆς ἐνωτικῆς κινήσεως, ὡς ἱερὸν καὶ αὐτὸς ὁ ἑνθερόφρων φοιτᾷ εἰς τὴν λειτουργίαν, δίδει «οἱ ἐγγεγονότες τὴν οἰκουμένην δὲν ἐφθάνει ἀκόμη». Ἡ οἰκουμένη ὑστερεῖ πολὺ καὶ πολὺ ὀλίγον κελύπτει πρὸς τὴν συνάληψιν ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἀγορᾷ. Τὸ κεφάλαιον δὲ τὸ ὡς «οἰκονομικὸν» ἀπολαμβάνον 8—12 % τόκους, δὲν ἐνδιαφέρειται ὅπως ἀποσπασθῇ ἀναγκαστικῶς βιομηχανίας εἰς τὴν χώραν. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς συντηρήσεως γίνεται αἰσθητὴ ἰσχυρότερη τῆς μᾶλλον ἐν τῇ γενεῇ οὕτως νοσημένης ἀντιθέσεως τῶν συγχρόνων τάξεων.

Ταῖς μεγάλαις φέρονται καὶ τὴν οἰκονομικὴν θηρίαν θὰ εἴχον μετὰ τὴν ἐννοίαν μετὰ τῆς Ἑλλάδος, λέγει ὁ Κύπριος, θὰ τοὺς ὑπομεινόμενους ὅμως πολλὰ ἐνταφίσας καὶ ἀκόμη περὶ ἀπορροῦσιν διότι θὰ γνωρίζωμεν τότε διὰ τίνα ἐργαζόμεθα. Οἱ Ἀγγλοὶ σκέπτονται διὰ πᾶσαν μεταρρυθμίαν ἐαυτοῦ καὶ τὸ ἀναμείνον αὐτῶν, καὶ δι' ἡμᾶς εἶναι καὶ μετ' αὐτοῦ.

Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς κατὰ τῆς Τραπεζικῆς ἐκτελέσεως ἢ πρὸς ἐννοίαν τῆς ἡμετέρας νὰ καταστῇ μεγαλύτερον ἔδωρα, ἡδὴ τὴν 2 Δεκεμβρίου 1911 τὰ Ἑλλ. μέλη τῆς Κυπριακῆς Βουλῆς ἐπέδωκαν εἰς τὸν Ἀρμοστήν Σιρ Γκορδὸν Ἀδάμς ὑπόμνημα, δι' ὃ ἐλὼν δικαίαν ἀναμείνον ἀνταποδοτικὰς καὶ κατὰ τὴν τῇ φέρον. Ἐπὶ προαγωγῆσιν δὲ τῶν πρὸς τὴν Κύπρον ἐδωρῇ ἢ ἀντὶ τῆς ἀπώσεως τοῦ νέου Ἀρμοστέως, οἱ ἀλλοτρίοι ἀντιπρόσωποι. Ἡ τραγικὴ γῆρας τοῦ ἀποκαταστήσαντος Ἑλίου ἐδωρῇ καὶ ἐν τῇ τῇ.

Ὅτε συνελθῇ τὸ Νομὸν. Συμβούλιον τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους

τούτου διέβαν τὰ ἐκόμενα αἰτήματα.

1) Μεταρρυθμίσειν τοῦ συντάγματος ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς συμπεριτοῦ τοῦ λαοῦ εἰς τὰς δημοσίας θέσεις.

2) ἀνάλογον ἀριθμὸν ἀντιπροσώπων πρὸς τὸν πληθυσμὸν ἑκατέρου τῶν ἐπαρχιῶν ἐν τῇ νήσῳ στοιχέων Ἑλλήνων καὶ Μωαμεθανῶν (45 Ἑλλήνων καὶ 15 Μωαμεθανῶν.)

3) Ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν δημοσίων προσόδων πρὸς ἀνταποδοτικῶν ἀναγκῶν τῆς χώρας (διὰφορος ἐκφρασεῖς τῆς καταργήσεως τοῦ θῆσις τουρκικοῦ φόρου κατέχοντος ἑξωτερικοῦ χρέους.)

4) Χρησιμοποίησιν τῶν περιουσιῶν τοῦ δημοσίου ταμιεῖον διὰ κατεπείγουσας μεταρρυθμίσεως. Ταῦτα δὲν ἀρκοῦνται ἐπὶ τῆς ἀπώσεως οἱ ἐπογράφοντες τὴν κοινοβουλευτικὴν ἀπεργίαν ἐπιδίδοντες τὸ ἔγγραφο πρὸς τὸν Ἀρμοστήν, δι' ἐπὶ τῇ ἐπὶ αὐτὸν τὴν ἐπὶ τῆς παραιτήσεως τῶν ἀπὸ τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐ

